

TILKENDEGIVELSE

i Ledernævnets sag nr.:2011.1041.

Ledernes Hovedorganisation

for

A

mod

Dansk Byggeri

for

Corona Pitzner A/S

Sagen blev mundtligt forhandlet den 25. april 2012 med højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen som nævnsformand og opmand.

Der blev afgivet forklaring af A, adm. direktør Ole Wamsler, sikkerheds- miljø- og kvalitetschef Poul Erik Berg, medejer i Blachman ApS Henrik Eriksen og fhv. produktchef hos Cramo A/S Derek Singh Bedi.

Klager nedlagde påstand om betaling af dels 88.195,- kr. i godtgørelse efter funktionærlovens § 2 a, dels 529.170,- kr. i godtgørelse efter funktionærlovens § 2 b.

Indklagede nedlagde påstand om frifindelse, subsidiært betaling af et mindre beløb.

Sagsfremstilling:

Det fremgår af forklaringerne og sagens oplysninger i øvrigt, at A blev ansat hos indklagede i slutningen af 1980'erne som arbejdsdreng efter skoletid. Den 31. juli 1993 blev han kontorelev i virksomheden og avancerede siden til lederstillinger. På opsigelsestidspunktet var han ansat som underdirektør. Den ansættelseskontrakt, som var gældende på dette tidspunkt, var dateret 28. december 2009, og det hedder heri bl.a.:

”Dit ansættelsesforhold startede hos Corona Pitzner d. 31. juli 1993, og du er ansat som underdirektør.”

Corona Pitzner A/S er en del af Pitzner Gruppen, en familieejet koncern, der består af tre virksomheder. Koncernbestyrelsen besluttede i 2010 på baggrund af dårlige driftsresultater, at der skulle ske en gennemgribende ændring af koncernens struktur herunder en samling af selskabernes ledelse og administration. Den 1. november 2011 tiltrådte Ole Wamsler som administrerende direktør i de tre selskaber med henblik på at implementere koncernbestyrelsens sammenlægningsbeslutninger. Til at hjælpe processen i gang holdt ledelsen med bistand fra to eksterne konsulenter ledelsesseminarer i december 2010 og i januar og februar 2011.

I starten af januar 2011 bad Ole Wamsler 11 ledende medarbejdere om at underskrive en konkurrenceklausul, heriblandt klager. Forud for dette havde der i lederkredsen været flere drøftelser af, hvorledes processen kunne foregå. Klager besøgte efterfølgende koncernens bestyrelsesformand i dennes private hjem, hvor han uden, at Ole Wamsler var orienteret herom, drøftede forskellige aspekter af fusionen med bestyrelsesformanden, herunder konkurrenceklausulen, som han ikke ønskede at underskrive. Denne henvendelse gav ifølge Ole Wamslers forklaring anledning til uro i bestyrelsen og førte til, at der på efterfølgende bestyrelsesmøder blev rejst tvivl om allerede trufne beslutninger.

Da Ole Wamsler endvidere fra flere andre ledere i virksomheden og eksterne samarbejdspartnere modtog belastende oplysninger om klageren, herunder meldinger om, at klager havde en negativ indstilling til fusionen og til Ole Wamslers person med manglende engagement og negativ påvirkning af medarbejdere til følge, tilkendegav Ole Wamsler under et møde med klageren den 1. marts 2011, at han mente at have grundlag for at bortvise ham, men at der også var andre muligheder, herunder indgåelse af en fratrædelsesaftale. Klager ønskede ikke at indgå en sådan aftale, og indklagede besluttede herefter at opsigte klager.

I opsigelsesskrivelsen af 25. marts 2011 hedder det bl.a.:

”På baggrund af din illoyale adfærd overfor vores virksomhed, ser vi os nødsaget til at opsigte dig. Som baggrund henviser til den seneste tids samtaler.

Vi opsigter dig dags dato, med dit opsigelsesvarsel. Du har været ansat siden den 27. september 1991, hvorfor du har et opsigelsesvarsel på 6 måneder, og lønudbetalingen vil ske frem til september måned 2011. Her vil du samtidig få udbetalt fratrædelsesgodtgørelse på 3 måneders løn.

Du er suspenderet, hvilket betyder, at du ikke skal møde dagligt på arbejdet, men dog fortsat stå til rådighed for firmaet.”

Den 29. april 2011 kontraopsagde klager sin stilling, således at han endeligt fratrådte sin stilling pr. 31. maj 2011.

Der har ikke mellem de af organisationerne udpegede medlemmer af Afskedigelsesnævnet kunnet opnås flertal for en afgørelse af sagen, og afgørelsen træffes derfor af nævnets formand som opmand. Parterne erklærede sig enige i, at sagen kan afgøres – uden kendelse – i overensstemmelse med opmandens tilkendegivelse.

OPMANDEN UDTALTE:

Fratrædelsesgodtgørelse efter funktionærlovens § 2 a

Det følger af funktionærlovens § 2 a, at en funktionær, der har været uafbrudt beskæftiget som funktionær i samme virksomhed i 12, 15 eller 18 år, har krav på en godtgørelse på hhv. 1, 2 eller 3 måneders løn, såfremt den pågældende opsiges af arbejdsgiveren.

Ved beregningen af den beskæftigelsesperiode, som er afgørende for, hvilket beløb der efter bestemmelsen tilkommer en opsagt funktionær, kan alene medregnes tiden indtil

funktionærens faktiske fratræden, når denne sker i henhold til en kontraopsigelse, der ikke skyldes arbejdsgiverens forhold, jf. U 1994.45H.

Klagers ansættelsesforhold som funktionær må efter bevisførelsen, herunder især ordlyden af klagers ansættelseskontrakt af 28. december 2009, som klager ikke forud for denne sag har anfægtet, anses for at være påbegyndt den 31. juli 1993. Det kan ikke føre til et andet resultat, at det i opsigelsesskrivelsen er anført, at klager har været ansat siden den 27. september 1991. Klager, der efter sin egen forklaring var startet som arbejdsdreng hos Pitzner i 1989, var den 27. september 1991 16 år, og der er intet i sagen, som understøtter, at han skulle være tiltrådt som funktionær i Pitzner forud for hans tiltræden som kontorelev den 31. juli 1993.

På tidspunktet for klagers fratræden den 31. maj 2011 havde klager således alene været ansat som funktionær i virksomheden i 17 år og 10 måneder.

Klager – som allerede har modtaget en godtgørelse efter funktionærlovens § 2 a på 2 måneders løn – har derfor kun krav på en yderligere måneds løn, såfremt klager kan støtte et sådant krav på udsagnet i opsigelsesskrivelsen om, at han ved sin fratræden ved udgangen af september 2011 ville få udbetalt en fratrædelsesgodtgørelse på 3 måneders løn. Opsigelsesskrivelsen fremstår imidlertid som en redegørelse for klagers lønkrav ved klagers fratræden ved opsigelsesperiodens udløb, hvor klager ubestridt ville have haft krav på en fratrædelsesgodtgørelse på 3 måneders løn. Det fremgår ikke af skrivelsen eller af omstændighederne i øvrigt, at indklagede ved en tidligere fratræden fra klagers side har villet betale denne løn mv. i videre omfang, end klager havde krav på efter ansættelsesaftalens og funktionærlovens bestemmelser, og klager har dermed heller ikke med rette kunnet indrette sig herpå.

Indklagede frifindes derfor for påstanden om betaling af yderligere en måneds løn i fratrædelsesgodtgørelse efter funktionærlovens § 2 a.

Afskedigelsens rimelighed efter Funktionærlovens § 2 b

Det lægges efter bevisførelsen til grund, at virksomhedens nye administrerende direktør i månederne efter sin tiltræden den 1. november 2010 modtog flere henvendelser fra andre ledende medarbejdere og fra eksterne samarbejdspartnere om, at klager var negativt indstillet over for fusionen, hvilket havde en negativ påvirkning på medarbejdere i hans afdeling, ligesom det af klager er erkendt, at han uden om den administrerende direktør drøftede fusionen og dens betydning for hans ansættelsesforhold direkte med bestyrelsens formand, hvilket bevirkede, at den administrerende direktør efterfølgende blev bragt i en vanskelig situation i forhold til bestyrelsen.

Det må efter bevisførelsen endvidere lægges til grund, at situationen i marts 2010 var den, at samarbejdsrelationen mellem klager og den nye administrerende direktør bl.a. som følge af klagers forhold havde udviklet sig så negativt, at et fremtidigt samarbejde mellem dem måtte anses for umuliggjort.

Da afskedigelsen under disse omstændigheder må anses for rimeligt begrundet i lønmodtagerens egne forhold, frifindes indklagede ligeledes for påstanden om at betale godtgørelse efter funktionærlovens § 2 b.

Det bemærkes herved, at jeg – da sagen alene angår afskedigelse og ikke bortvisning – ikke har fundet anledning til at tage stilling til rigtigheden af de beskyldninger mod klageren, som fremgår af sagens bilag 8, s. 5.

Som følge af det anførte tages indklagedes påstand om frifindelse i det hele til følge.

Klager skal betale opmandens honorar.

København, den 7. maj 2012

Lene Pagter Kristensen